

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **P. V.,** zastoupeného JUDr. Michaelem Bartončíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Koliště 55, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem Třída Tomáše Bati 21, Zlín, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2011, č.j. KUZL-12083/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 10. 2011, č. j. 57 Ad 43/2011 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 14. 4. 2011, č.j. KUZL-12083/2011. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 4. 8. 2010 byl stěžovatel v průběhu silniční kontroly téhož dne vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce ke zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy nepožil alkoholické nápoje či jiné návykové látky. Stěžovatel byl dotázán, zda neužil ústní spreje, lékařské preparáty a kapky s obsahem alkoholu. Orientační dechové zkoušce se podrobil. Na základě pozitivní dechové zkoušky provedené alkoholtesterem Dräger Alcotest 7410+, se následně podrobil dechovým zkouškám pomocí alkoholtesteru s výslednou hodnotou měření: 1. zkouška ve 12:30 hod. s výsledkem 0,31 ‰ alkoholu, 2. zkouška ve 12:36 hod. s výsledkem 0,27 ‰ alkoholu, 3.

zkouška ve 12:41 hod. s výsledkem 0,25 ‰ alkoholu. Stěžovatel uvedl, že dne 3. 8. 2010 v době od 22.00 hod. do 23.00 hod. požil červené víno 3 x 0,2 l a pivo 12° 3 x 0,5 l. V úředním záznamu je dále uvedeno, že stěžovatel po poučení souhlasil s tím, že výsledek dechové zkoušky na alkohol bude použit jako důkaz při projednání přestupku ve správním řízení. Byl poučen o tom, že nebude-li s výsledkem provedené dechové zkoušky souhlasit, má právo požádat o lékařské vyšetření a odběr biologického materiálu i na zkoušku alkoholu. Nebude-li sdělení o množství požitého alkoholu odpovídat naměřené hodnotě, bude nařízeno lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu na zkoušku množství alkoholu. Výše uvedené stvrdil stěžovatel svým podpisem. Na druhé straně tohoto úředního záznamu je uvedeno, že řidič byl poučen o povinnosti podrobit se ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších právních předpisů, dechové zkoušce a po pozitivním výsledku i lékařskému vyšetření a odběru biologického materiálu na zjištění množství alkoholu v krvi. Dále je zapsáno, že uvedeného dne v 10 hodin vyjel žalobce z místa trvalého bydliště do Luhačovic. Rovněž tyto údaje stěžovatel stvrdil svým podpisem.

Při ústním jednání dne 7. 10. 2010 stěžovatel uvedl, že v době kontroly nebyl pod vlivem alkoholu. Alkohol požil předchozího dne v době od 20:00 do 22:00 hod., a to pouze 3 lahvové 10° piva a nic víc, tedy žádné víno, jak o tom hovoří spis Policie ČR. Také nebyl policistou poučený o možnosti lékařského vyšetření s odběrem biologického materiálu. Po první dechové zkoušce byl dotázán, zda nepožil nějaké ovocné šťávy. Asi dvě minuty před dechovou zkouškou vykouřil cigaretu, je náruživý kuřák. Pravidelně kouří a před dechovou zkouškou vykouřil za hodinu tak pět cigaret. Při měření měl také v náprsní kapse mobilní telefon. Na dotaz, zda na místě kontroly souhlasil s naměřenými hladinami alkoholu, uvedl, že věděl, jaké hladiny alkoholu mu byly naměřeny, a bez toho, že by si kontroloval doklady, tak je podepsal. Správní orgán dále v rámci ústního jednání provedl výslechy policistů, kteří silniční kontrolu prováděli. Dne 8. 11. 2010 stěžovatel předložil správnímu orgánu znalecký posudek vypracovaný znalcem prof. MUDr. Miroslavem Hirtem, CSc. Znalec provedl propočet hladiny alkoholu v krvi a konstatoval, že pokud muž tělesné konstituce stěžovatele vypije v době od 20:00 do 22:00 hod. 1,5 litrů 10° piva, potom hladina alkoholu v jeho krvi ve 12:27 hod. nemůže přesáhnout 0,00 ‰. K totožnému výsledku dospěl i v případě, kdy by muž tělesné konstituce stěžovatele v době od 22:00 do 23:00 hod. požil 1,5 l 12° piva a 6 dcl vína. Na otázku, jak byl stěžovatel ovlivněn alkoholem v době silniční kontroly, znalec odpověděl, že hladina do 0,30 ‰ není pro silniční provoz významná. Hladina 0,31-0,49 ‰ značí, že člověk alkohol požil, ale je prakticky neovlivněn. Nelze říci, že je tato osoba podnapilá. Na otázku, zda mohl být výsledek – výtisk z dechového analyzátoru – přesný, když obviněný jako silný kuřák těsně (tj. do 3 minut) před měřením dechovým analyzátorem kouřil, znalec odpověděl, že toto je otázka na znalce technického, neboť posuzuje technické vlastnosti přístroje. Ohledně průkaznosti dechové zkoušky znalec uvedl, že se jedná o zkoušku rychlou a levnou, nicméně nespecifickou a pouze orientační.

Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2010, č.j. 24724/2010/262 Městský úřad Luhačovice uznal stěžovatele vinným tím, že 4. 8. 2010 ve 12:27 hod. v obci Luhačovice řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Tím porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a o změnách některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů a dopustil se přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6ti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 4. 2011, č.j. KUZL-12083/2011, změnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu Městského úřadu v Luhačovicích tak, že snížil uloženou sankci pokuty na částku 11 000 Kč, ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Brně se předně zabýval žalobní námitkou stěžovatele, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Konstatoval, že skutečně prvním aktem, který se ve správním spise nachází, je úřední záznam ze dne 4. 8. 2010 včetně výsledků dechové zkoušky, ověřovací list a kalibrační protokol přístroje Dräger. Pokud stěžovatel namítá, že úřední záznam byl přepisován, není toto pravdou. Na první pohled je viditelné, že policistka, která úřední záznam sepsala, u množství požitého červeného vína uvedla 3 x 0,2 litru, přičemž původně bylo vypsáno rukou 3 x 0,2 dcl. Policistka vysvětlila, že si až po sepsání úředního záznamu uvědomila, že se má jednat o 3 x 0,2 l. Podle krajského soudu k takovému drobnému nedopatření mohlo dojít, když si policistka spletla dcl a l. Při svém výslechu uvedla, že se zmýlila a tento drobný údaj opravila. To však neznamená, že by byl úřední záznam nějak „přepisován“. Úřední záznam má zcela jednoznačně vypovídací hodnotu, podle názoru soudu vysokou, neboť je doplněn svědeckými výpověďmi obou policistů, v zásadních věcech se s nimi shoduje, není důvodu policistům nevěřit. Je nepravděpodobné, že by policisté v úředním záznamu či ve svých výpovědích uváděli skutečnosti nepravdivé. Nebylo prokázáno, že by k žalobci měli jakýkoliv vztah, ať již pozitivní nebo negativní, že by s ním nějak v dřívější době při výkonu služby či jinak přišli do styku, na výsledku přestupkového jednání nemají a nemohou mít žádný zájem. Krajský soud proto uzavřel, že tvrzení o tom, v jaké době a jaké množství alkoholu stěžovatel požil, je v úředním záznamu uvedeno pravdivě, neboť stěžovatel záznam podepsal.

Za zásadní důkaz krajský soud považoval výsledky tří dechových zkoušek. Stěžovatel se zjištěnými hodnotami alkoholu pomocí dechových zkoušek souhlasil, výstupy z tiskáren podepsal. Ani z výpovědi samotného stěžovatele či slyšených svědků – policistů nevyplývá, že by stěžovatel se zjištěnými hodnotami nesouhlasil, že by cokoliv namítal, nebo že by chtěl, aby bylo provedeno lékařské vyšetření a odběr biologického materiálu na zjištění množství alkoholu v krvi. Nic takového nenamítá ani samotný stěžovatel. Podle krajského soudu postupovali policisté při provádění dechových zkoušek správným způsobem, přístroj, kterým byly dechové zkoušky prováděny, byl v pořádku, což vyplývá z ověřovacího listu i kalibračního protokolu. Nebylo zjištěno, že postup policistky při provádění dechových zkoušek by byl v rozporu se stanovenými postupy, z její výpovědi bylo navíc zjištěno, že se jedná o zkušenou policistku, která již provedla tisíce takovýchto dechových zkoušek. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správným a zákonným způsobem a že přestupkové jednání stěžovatele bylo shromážděnými důkazy prokázáno. Krajský soud v Brně dále citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 82, podle nichž v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel.

Správní orgány jako důkaz použily a zhodnotily i znalecký posudek prof. MUDr. Miroslava Hirta, CSc. předložený stěžovatelem. Krajský soud se však přiklání k názoru, že pro posouzení jednání stěžovatele nemá uvedený posudek žádný význam, a to s ohledem na důkazy, které byly provedeny do té doby a které byly správně zhodnoceny. Znalec nevěděl, v jakou dobu a v jakém množství stěžovatel alkohol požil, vyšel pouze z údajů, které mu uvedl stěžovatel. Pravdivé přitom nemusely být ani údaje, které byly zaznamenány policií při kontrole, protože nikdo kromě samotného stěžovatele neví, v jakou dobu, v jakém množství a jaký druh alkoholu požil. Krajský soud zdůraznil, že pokud stěžovatel mění svá tvrzení, tedy při kontrole uvádí ohledně doby a množství požitého alkoholu něco jiného než při svém výslechu před správním orgánem, lze vycházet pouze z výsledků provedených dechových zkoušek.

Krajský soud se dále zabýval procesními námitkami stěžovatele. Stěžovatel jednak namítl, že před vydáním rozhodnutí nebyl poučen ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou. Ze správního spisu zjistil, že stěžovatel byl poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu v oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání. Z tohoto jednání se omluvil, bylo nařízeno další ústní jednání na den 7. 10. 2010. Stěžovatel se k jednání dostavil společně se svým zástupcem. Byl opětovně poučen dle § 36 správního řádu. Po svém výslechu stěžovatel opustil jednání a při výslechu svědků byl s jeho souhlasem přítomen pouze jeho zástupce. Následně již správní orgán sám žádný důkaz neprováděl, stěžovatel předložil znalecký posudek. Po seznámení se s obsahem posudku vydal správní orgán ve věci rozhodnutí. Krajský soud zdůraznil, že stěžovatel byl dvakrát poučen ve smyslu 36 odst. 3 správního řádu, on i jeho zástupce měli možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit. Co se týče znaleckého posudku, který si nechal stěžovatel vypracovat, je logické, že s obsahem tohoto posudku byli stěžovatel i jeho zástupce seznámeni.

Stěžovatel rovněž namítl, že rozhodnutí žalovaného by mělo být zrušeno a vrácena věc k dalšímu řízení i proto, že oba přestupky, kterých se měl dopustit téhož dne a které byly zjištěny při jedné kontrole Policie ČR, měly být projednávány ve společném řízení, což se však nestalo. Jeden z přestupků (telefonování za jízdy) byl totiž vyřízen v blokovém řízení a druhý v „klasickém“ správním řízení. Krajský soud konstatoval, že přestupky sice měly být projednávány ve společném řízení, ztotožnil se však s argumentací žalovaného vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1As 28/2009 – 62, podle něhož nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 cit. zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků. Právě shora uvedeným způsobem žalovaný ve svém rozhodnutí postupoval, přičemž svůj postup velmi podrobně zdůvodnil. Skutečnost, že nebylo vedeno společné řízení pro oba přestupky, proto podle krajského soudu v daném případě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Na základě uvedeného krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Brně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Předně namítl, že soud zcela nedůvodně nepřihlédl ke všem důkazům, které byly ve věci provedeny. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve své výpovědi ve správním řízení doznal jiné množství požitého alkoholu, než jaké bylo uvedeno v úředním záznamu vypracovaném zasahujícími policisty, předvolal správní orgán tyto policisty k výslechu. Ani jeden z nich si nebyl schopen vzpomenout na stěžovatelem uváděné množství ani hodinu konzumace alkoholu, Prap. K. odkázala na úřední záznam, který měla osobně sepsat. Stěžovatel upozornil na to, že tento záznam byl poté, co jej podepsal, změněn. Krajský soud se však nezákonným postupem policistů při provádění úředního záznamu nezabýval. Oprava úředního záznamu byla provedena v rozporu se zákonem, původní text nebyl pouze přeškrtnut, aby jej bylo možné přečíst a oprava nebyla provedena mimo text. Množství požitého alkoholu v decilitrech bylo změněno na litry, není vyloučeno, že i číslice uvedená za souslovím „červené víno“ byla přepisována. Stěžovatel namítl, že není přípustné, aby byl úřední záznam o podaném vysvětlení použit v přestupkovém řízení jako důkaz, není přípustné, aby svědek na úřední záznam odkazoval a už vůbec není přípustné, aby bylo v úředním záznamu cokoli měněno. Krajský soud měl proto konstatovat, že správní orgán nesměl k tomuto důkazu pro jeho nezákonnost vůbec přihlížet. Jak soud sám uvedl, jednalo se o prvotní akt, který se ve správním spisu nacházel a z něhož se jako ze stěžejního důkazu po celou dobu vycházelo.

Stěžovatel dále namítl, že se soud ani správní orgány obou stupňů nevypořádaly se znaleckým posudkem vypracovaným soudním znalcem z oboru zdravotnictví MUDr. Hirtem, který jednoznačně uvádí, že stěžovatel v době řízení motorového vozidla nemohl být pod vlivem alkoholu. Znalce ve svém posudku uvedl dva výpočty, ve kterých zohlednil jak výpověď stěžovatele učiněnou před správním orgánem, tak údaje zapsané v úředním záznamu. Podle znalce není hladina alkoholu v krvi do 0,30 ‰ pro silniční provoz významná a hladina alkoholu v krvi do 0,49 ‰ značí, že člověk alkohol požil, ale je prakticky neovlivněn. Rozhodně nelze říci, že je tato osoba podnapilá. Správní orgán označil tento znalecký posudek za nevýznamný s tím, že právní úprava považuje vyšetření dechovým analyzátorem za důkaz prokazující ovlivnění alkoholem, který je použitelný pro správní i trestní řízení. Stěžovatel s tímto názorem nesouhlasí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze výsledky dechové zkoušky použít jako důkaz pouze tehdy, pokud splňují podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Orientační dechová zkouška však v daném případě podmínky použitelnosti nesplňovala. Správní i trestní řád vyžadují, aby byly všechny důkazy hodnoceny každý samostatně i ve vzájemných souvislostech. Nelze tedy pojmout jeden důkaz jako věrohodný a ostatní odmítnout proto, že mu odporují. Tento postup by znamenal porušení zásady materiální pravdy a zásady in dubio pro reo. Stěžovatel opakovaně tvrdí, že důkaz znaleckým posudkem je hodnověrnější a přesnější než důkaz získaný přístrojem Dräger. Stěžovatel dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tdo 351/2010, které podle něj vylučuje, aby byly výsledky dechové zkoušky jediným důkazem ve věci. Tyto lze jako důkaz použít pouze v případě, jsou-li podpořeny dalšími, byť nepřímými důkazy. Podle citovaného rozsudku jsou orgány činné v trestním řízení povinny nechat vyhotovit znalecký posudek, jímž bude možné stanovit míru ovlivnění obviněného alkoholem.

Stěžovatel upozorňuje na to, že správní orgán nikdy nepopřel věrohodnost znaleckého posudku, přesto tento důležitý důkaz ve věci nehodnotil. Jediný důkaz, který vyvolává podezření, že v době řízení motorového vozidla mohl být stěžovatel pod vlivem alkoholu, je právě provedené měření přístrojem Dräger. Proti tomuto důkazu však stojí zmíněný znalecký posudek a také výslechy policistů, kdy ani jeden z nich neuvedl, že by stěžovatel působil tak, že by mohl být ovlivněn alkoholem. Stěžovatel se tudíž domnívá, že by v této věci měla být použita zásada in dubio pro reo, neboť zde stojí rozporuplné důkazy.

Stěžovatel upozornil i na procesní pochybení provostupňového správního orgánu, který jej před vydáním rozhodnutí nevyzval k tomu, aby se vyjádřil ke shromážděným podkladům. Této povinnosti se správní orgán nezbavil tím, že stěžovatele o možnosti seznámit se se shromážděnými důkazy a vyjádřit se k nim poučil již při prvním předvolání k ústnímu jednání. Následující předvolání již toto poučení neobsahovalo. Vzhledem k tomu, že po výslechu stěžovatele byly provedeny další důkazy, měl být znovu poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a vyzván k vyjádření. Správní orgán dále pochybil, jestliže nerozhodl o důkazech navržených stěžovatelem (výslechy rodičů) a důvody jejich neprovedení zmínil pouze v odůvodnění meritorního rozhodnutí. Provedení navržených důkazů bylo přitom namístě. Stěžovatel má za to, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Další procesní pochybení správního orgánu spatřuje stěžovatel v tom, že ač měly být podle tvrzení správního orgánu spáchány dva přestupky současně, resp. ve vícečinném souběhu, nerozhodl o nich ve společném řízení. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Co se týče uplatněných důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá kasační stížností z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Toto písmeno jako důvod kasační stížnosti uvádí zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že argumentace stěžovatele důvody písmene c) nenaplňuje. Podstata jeho námitek odpovídá § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., které jako důvod kasační stížnosti uvádí vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Z argumentace stěžovatele dále vyplývá, že rozsudek krajského soudu napadl i z důvodu podle písmene d), tedy pro vady řízení před soudem. Stěžovatel totiž tvrdil, že se soud nevypořádal se znaleckým posudkem MUDr. Hirta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti především namítl, že vyšetření dechovým analyzátorem nelze považovat za jediný důkaz prokazující ovlivnění alkoholem.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů.

Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátorem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky).

Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. l) a m) zákona č. 379/2005 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009]. Současně je ze znění § 16 odst. 2 tohoto zákona patrno, že s účinností od 1. 1. 2009 je výsledku orientačního vyšetření formou dechové zkoušky provedeného analyzátorem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy, resp. že přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče. [Takový postupu předpokládalo ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2006.]

Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 – 79, výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně. V úvahu je třeba vzít jednak možnou odchylku měření přístroje (0,04 ‰) a dále fyziologickou hladinu alkoholu v krvi ve výši 0,2 ‰, která může být způsobena jinými vlivy (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.), než

je přímé požití alkoholu. Tyto hodnoty je nutné od výsledku dechové zkoušky odečíst a takto jej tedy korigovat ve prospěch řidiče.

V projednávaném případě policisté opakovaně provedli u stěžovatele dechovou zkoušku kalibrovanými analyzátory alkoholu v dechu s výsledkem 0,31 ‰, 0,27 ‰ a 0,25 ‰ alkoholu v krvi. Stěžovatel výtisky výsledků zkoušek podepsal jako správné, přičemž bylo zjištěno, že přístroj měl v době měření platnou kalibraci a měl řádný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem dne 17. 3. 2010. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že mohlo dojít k ovlivnění dechové zkoušky tím, že těsně před provedením dechové zkoušky vykouřil cigaretu, přičemž testování osoby je možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že druhá dechová zkouška byla provedena až 9 minut po zastavení vozidla, rozdíl mezi výsledkem druhé a třetí dechové zkoušky, provedené v odstupu 5 minut požadovaném metodikou ČMI, nepřekročil 10 %. Nejvyšší správní soud proto stejně jako žalovaný uzavřel, že reakce přístroje na interferující látku je vyloučena. Orientační dechová zkouška tedy podmínky použitelnosti splňovala. I po odečtení výše uvedené odchylky je pak stále dán její pozitivní výsledek prokazující přítomnost alkoholu v krvi stěžovatele.

Námitka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal se závěry znaleckého posudku MUDr. Hirta, je neopodstatněná. Krajský soud totiž náležitě objasnil, z jakých důvodů nepovažoval závěry posudku za relevantní pro posouzení jednání stěžovatele. Nejvyšší správní soud se přitom s argumentací krajského soudu ztotožnil. Stejně jako krajský soud považoval za podstatné, že znalec při svém výpočtu hladiny alkoholu v krvi v čase 12:27 hod. vycházel z údajů sdělených stěžovatelem, které však nemusely být pravdivé. Jak již podotkl správní orgán I. stupně, řidiči motorových vozidel uvádí policistům spíše nižší množství konzumovaného alkoholu. Věrohodnosti tvrzení stěžovatele o množství a době požitého alkoholu navíc nesvědčí fakt, že uvedl v průběhu silniční kontroly a následně při ústním jednání jiné údaje. Závěru znalce, že hladina alkoholu v krvi muže tělesné konstituce stěžovatele nemohla v čase 12:27 hod. přesáhnout 0,00 ‰, tak nelze přikládat vypovídací hodnotu, resp. výpočet znalce není způsobilý vyvrátit závěry správního orgánu učiněné na základě výše uvedeného pozitivního výsledku dechové zkoušky. K otázce, zda může tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby poškodit měřící systém analyzátoru dechu, se znalec nevyjádřil.

Jestliže stěžovatel argumentoval tím, že podle znalce není hladina alkoholu v krvi do 0,30 ‰ pro silniční provoz významná, Nejvyšší správní soud připomíná závěry svého rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je způsobena požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Opačné závěry by fakticky vyloučily nebo podstatně omezily možnost účinného postihu jednání, které ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích. Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 ‰ alkoholu v krvi, je jejich

chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že hodnoty přibližující se této hladině zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.

Jako nepřípadnou posoudil Nejvyšší správní soud i námitku stěžovatele, že policisté neuvedli, že by působil tak, že by mohl být ovlivněn alkoholem. Při zjištěné míře alkoholu v krvi stěžovatele totiž nelze předpokládat, že by jeho chování známky ovlivnění alkoholem vykazovalo.

Co se týče provedené opravy úředního záznamu, je zcela zřejmé, že policistka při zaznamenání tvrzení stěžovatele o množství požitého alkoholu zaměnila jednotku objemu, následně údaj přepsala. Tato oprava však nepochybně neměla vliv na věrohodnost zde zapsaných údajů. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že úřední záznam je třeba chápat jako předběžnou informaci o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správní orgán se s údaji obsaženými v úředním záznamu nespokojil a přistoupil k výslechu obou policistů, kteří kontrolu provedli. Vedle výpovědí policistů, které údaje obsažené v úředním záznamu potvrzují, jsou pak zásadním důkazem výtisky z tiskárny obsahující výsledky dechové zkoušky. S odkazem na výše uvedené závěry ohledně průkaznosti výsledků dechových zkoušek má Nejvyšší správní soud za to, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí ve věci.

Při posouzení námitky stěžovatele, že správní orgán pochybil, jestliže nerozhodl o důkazech navržených stěžovatelem (výslechy rodičů) a důvody jejich neprovedení zmínil pouze v odůvodnění meritorního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že správní orgán podle § 76 správního řádu rozhoduje usnesením jen v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 52 správního řádu ohledně návrhů účastníků na provádění dokazování uvádí, že jimi správní orgán není vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Citované ustanovení tedy povinnost správního orgánu rozhodovat usnesením o tom, zda navržený důkaz bude proveden, nestanoví. Tato povinnost nevyplývá ani z jiného ustanovení správního řádu. Důvody, proč k provedení důkazu nepřistoupil, je tak správní orgán podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu povinen náležitě objasnit až v odůvodnění rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný této povinnosti dostál. Ve svém rozhodnutí objasnil, že nepřistoupil k provedení výslechu rodičů stěžovatele, kteří s ním jeli ve vozidle, neboť považoval skutkový stav za náležitě zjištěný. Zejména zdůraznil, že přítomnost alkoholu v krvi stěžovatele byla spolehlivě prokázána vyšetřením dechovým analyzátorem, dále podle jeho názoru nebyla dána pochybnost o tom, zda stěžovatel před vyšetřením dechovým analyzátorem kouřil cigaretu, neboť opakované provedení dechové zkoušky prokázalo, že naměřené hodnoty nejsou ovlivněny křižně citlivou látkou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že provostupňový správní orgán pochybil, neboť jej před vydáním rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu nevyzval k tomu, aby se vyjádřil ke shromážděným podkladům. Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že stěžovatel byl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu v

oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 6. 9. 2010, a dále byl (podle protokolu o ústním jednání) poučen podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. v rámci ústního jednání dne 7. 10. 2010, kdy správní orgán prováděl dokazování. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu stejně jako § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví. Podklady pro rozhodnutí správního orgánu byly v dalším průběhu řízení po konání ústního jednání doplněny pouze o znalecký posudek, který předložil stěžovatel. Správní orgán tedy při svém rozhodování vycházel z důkazních prostředků, se kterými byl stěžovatel řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit.

Stěžovatel dále spatřoval procesní pochybení správního orgánu v tom, že přestupky spáchané ve vícečinném souběhu nebyly projednány ve společném řízení. Při posouzení této námitky krajský soud stejně jako žalovaný vycházeli z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku není vadou řízení, jestliže správní orgán nevedl v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků. Ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích stanoví, že za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je přitom zřejmé, že zásada absorpční zakotvená v citovaném ustanovení byla při posouzení výše uložené sankce aplikována a že tedy žalovaný dbal na to, aby součet uložených sankcí za oba stěžovatelem spáchané přestupky nepřesáhl zákonnou sazbu pro přestupek nejpřísněji postižitelný. Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že samotný fakt, že správní orgán nevedl o přestupcích stěžovatele společné řízení, nepředstavoval v projednávané věci vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. b) a d), z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu